

Տ Ե Ն Չ Ա Ն Ք

Արեւոյսէն համբուրում ծաղկածորան լեռներուն
 Հրաւրին մէջ բանջրած, բոյրով, բոյրով առլըցուն,
 Հովուհիի գունագեղ սարագին մէջ պլլում,
 Հեռու սանջող իղձերէ, ըսպասէի՝ իմ սիրած
 Դառնուկներու լոյս հօտին՝ իմ երգերովս հրմայում:

Ոսնաբոյսիկ փայլերու հեճփերուն մէջը գողօրիկ,
 Ծիլ ու ծաղիկ բուսնէին ու թիթեռներ ալ փոքրիկ
 Թեւածելով, պարելով իրենց բալիւս բերով,
 Ցասկէ՛, խաղա՛ ըսէին գեղջուկ սրբիս անխրոով
 Ու հովիւն ալ սիրաբաժնի կանչէր սրբինգով:

Ու հեճալուր իր երգին խաղերուն մէջ հոգեթով՝
 Սիրքս վարդի պէս ծաղկէր սիրոյ լոյս լոյս բոցերով.
 Եւ ծաղկաւառնին հեճօրօր իր գրկին մէջ գարունի
 Ծաղկեցրներ հեղ մալ նոր գոյգ մը սիրէր պարմանի,
 Սիրէր անհոգ ՚ւ անսարքեր ծով ցաւերուն աւխարհի:

ՆԱԶԵՆԻ ՏԷՐ-ՄԻԲԱՅԼԵԱՆ

Փարիզ